

Polterabend

Jan Sonnergaard, 1997 (8,3 ns)

Det var først senere, jeg selv kom ind i billedet. Meget senere i forløbet af deres dag, hvis man tænker i *varen* og
 5 udlevet tid, men kun en smule, hvis man regner i timer, minutter og sekunder – det var efter den bratte opvågning i deres lejlighed i Slagelsegade, efter morgenmaden, som Jesper og Per havde indkøbt, og efter tre flasker Gammel Dansk og to
 10 kasser øl, og efter Knuds ankomst med et kejtet, forelsket smil til Eva og en lille pose med musik fra starten af 90'erne, hvor han havde været en del sammen med Simon og drengene. Og efter introduktionen af Hanne og Iben, som udstrålede en stor glæde på parrets vegne, der gjorde Jesper
 15 og Per lidt kejtede, selvom de langtfra var novicer. Pigerne strålede som små sole til Eva, og på alle måder var de anderledes end normalt, meget hemmelighedsfulde, og de ville *slet* ikke tale med drengene, for formerne skulle holdes.

Og de så hammergodt ud i dagens anledning, så deres
 20 tavshed satte sit præg på drengene og selskabet som sådan.

Den pæne lejlighed var rengjort til det yderste, og Simon og Eva vidste jo godt, at der ville være en eller anden form for arrangement i dag.

Det var lidt akavet, og man mærkede tydeligt, at det her var
 25 afslutningen på noget. Men de unge mennesker havde svært ved at formulere deres blandede følelser, så det følte som en stor lettelse, da der lød råb og motorlarm fra gaden. Eva åbnede et vindue, kiggede ned og råbte:

– Nej, det er løgn!

30 Men Hanne og Iben gav sig ikke, og Eva skulle, hun havde simpelthen ikke noget valg, og de to HA'er kørte hende bort, hele vejen op gennem Sjælland og ind til Rådhuspladsen i København, hvor de andre veninder ville stå parat, med tidsbestilling til bodymassage, og aftaler på Crazy Daisy
 35 efter middagen på Baron von Dy, og alt det andet, de havde planlagt. Hele selskabet – alle seks – kikkede grinende ud af vinduet, da de to rockere kørte bort med Eva, og selvom Simon egentligt ikke kunne lide det, for han var jo en af dem, der ikke deltog særligt helhjertet i alt det der

40 mediehalløj med bander ... så kunne han ikke lade være med at glæde sig en smule over hvor opfindsomme pigerne var, og hvor meget de lagde i det. Det er en kendt sag, at man ikke får HA til at køre sådan en tur for under titusind. Og så skal man oven i købet kende en, der kender dem i forvejen.

45

Men pigerne røbede ikke med et ord, hvad de havde tænkt sig, der skulle foregå med Eva, og de accepterede kun en enkelt Gammel Dansk mere før de forsvandt, ned mod stationen og ind til byen, ind og fejre hendes sidste aften i 50 *frihed*. De var i lårkort og havde gjort det bedste, de kunne for at ligne fotomodeller fra tresserne. Touperet hår.

Og så startede drengene, og der kom tre mere, og de omfavnede Simon eller slog ham på skulderen og skreg: 55 „Tillykke“, både Ib og Hønse og Allan. Især Allan var meget velklædt, med jakke og slips fra Tøjeksperten, og de havde øl med, og en pose med ting, mærkelige ting, som de ikke ville vise frem. Og en kasse med trægitre og lange rundstokke. Og poser med morgenbrød.

60 – Der er basser! – råbte Hønse, men det første der røg var selvfølgelig de to flasker Gammel Dansk, og en kasse øl. Simon fik ikke lov til at røre ret meget af morgenmaden, det var en del af spillet, han fik øl, og drengene spiste uden Simon, for han havde jo allerede spist mere end rigeligt, og 65 det vigtigste var, at der var plads til sprut. Masser af sprut.

På slaget elleve forlod de lejligheden, og Hønse og Ib bar Simon i guldstol ned til stationen, og de havde anbragt en papkrone oven på hans hoved, og Allan løb foran og banede 70 vej, og han skubbede folk væk, mens han råbte:

– Simon er KONGEN ... –

Og det var lige før de ikke nåede toget, for Knud og Per havde problemer i kiosken, hvor der var kø, så det var tæt på, at de ikke fik købt en kasse mere. Men de nåede det 75 alligevel, og de tændte for ghettoblasteren, og de gav sig til at spille musikken fra dengang i folkeskolen, og festerne, og militæret – musikken fra dengang de var et *fællesskab*.

Og måske er det ikke lige den slags kupeer, man drømmer 80 om at tilbringe en times køretur i, når man lige har ordnet

en hurtig, men ubehagelig forretning. Helt herude på Bøhlandet, i den danske provins. Men der var så overfyldt med pendlere i de andre kupeer, at jeg lod mig nøje og satte mig ovre i hjørnet, med ryggen mod en solid væg, dækket af
85 et vindue til højre. To meget stærke punkter i et eventuelt forsvar. En sikker base at arbejde ud fra, hvis det skulle blive nødvendigt, to vinkler elimineret. Stille og fredeligt, uden at vække opmærksomhed, tog jeg dagens avis og anbragte den foran ansigtet, så jeg faldt i et med kupeen. Nu
90 var jeg ikke en person længere. Bare noget – og et „noget“, de var vant til at se i toget.

De opdagede mig ikke. For Per ville synge, og snart brølede
95 de alle sammen:

– Vi har en chauffør, en chauffør ... – og de fik Simon op på ryglænet, og de sang:

– For han er en af vore ... en rigtig hængerøv! –

Og hver gang Simon blev udstillet, skulle han drikke en
100 dobbeltøl, og det flød ned over skjorten, og man råbte

skååål. Han fik også ordre til at drikke Gammel Dansk, men det gled ikke ned hurtigt nok, så Allan måtte holde Simon for næsen, mens Knud pressede munden op og hældte ned i det
105 nu helt åbne og forsvarsløse svælg. Og der kom mere power på ghettoblasteren, og de åbnede øl med tænderne, alle sammen, bortset lige fra Simon, der aldrig havde lært det, så der måtte syv forsøg til, før det skummede ud over det hele, og han sandsynligvis brækkede en flig af en tand.

110 Lydniveauet steg, og det kørte op, og de bevægede sig længere og længere ud af en tangent, og ingen af dem opdagede det før højtalerstemmen forkyndte: „Næste stop Hovedbanegården. Toget kører ikke videre“. Så opstod der
115 forvirring, og drengene fik travlt med at få orden på alt det, de havde medbragt.

Men det var et godt tegn, at de uden videre efterlod kassen og de tomme flasker. De var for højt oppe til at tænke over, at den repræsenterede en vis pengeværdi, og kun
120 Hønsen var uenig, men han var jo også kendt for at være lidt

nærig. Da han ville tage den med og undskyldte sig med argumentet:

– Det er sgu da næsten en hund ... – råbte de andre indigneret:

- 125 – Hold nu for helvede op med at være så skide nærig –
– Det er *Simons* dag i dag –

Derefter tog de Simon i guldstol, ud af kupeen og hen ad perronen, og Knud råbte: Simon er kongen, og Simon var
130 rørt og stolt og glad, og trods den pænt store brandert de havde påført ham, tænkte han helt klart, og med alle sine følelser:

– De er mine venner ... –

135 De bar ham op på rulletrappen, og Ib løb op ad perronen og ud af banegården, ned på Reventlowsgade og ind i kiosken ved siden af Jernbane Cafeen, hvor han købte en kasse mere. Da de andre kom bærende med Simon, stod han allerede på det aftalte sted med kassen, ved det skarpe
140 hjørne på Istedgade. Han gjorde V-tegn til dem – og de gik hen til Halmtorvet og bunkeren på midterrabatten over for

„Reden“, hvor junkierne plejer at sidde, når de har fikset, og så blev Simon *klædt ud*.

145 Da de forlod det betændte område, var Simon i sparkedragt som en baby, og Knud betalte en narkoluder for at følge med i en time, og lægge an på Simon. Ottehundrede.

Jeg skyndte mig væk. Ind til City, hvor jeg fik byttet mit
150 slips hos Brødrene Andersen. Og bagefter satte jeg mig på den ene af Nørgaard brødrenes snobbarer. Den hedder „Norden“. Jeg satte mig ved et bord i udkanten af den udendørs gruppering og bestilte en flaske Cremant, som desværre viste sig at være uinteressant. Det var sandt at sige
155 noget, jeg havde smagt adskillige gange før – man kan kalde det et industriprodukt. Men det tog sig pænt ud, og jeg elskede tanken om at ligne en bonvivant. For en stund. Inden
de uundgåelige ville dukke op.

160 Det var ganske vist alt for dyrt, men jeg blev på intet tidspunkt forurettet over den manglende intensitet i

smagsoplevelsen. Min placering var perfekt. Der var
uhindret udsyn til de to gågader, og intet ville undgå min
165 opmærksomhed. Jeg kunne vente så længe det skulle være.

Det varede længe. Men så var de der.

Man kunne høre dem på lang afstand. Deres gang var
slingrende, og de gik ind i alle der kom i vejen, og der var en
170 øresønderrivende *larm* fra ghettoblasteren. For det var fire
timer senere nu, hvilket ingen af dem havde haft godt af. De
burde have sovet. Simon havde tydeligvist ikke bestilt andet
end at savne Eva den sidste halvanden time, og det var jo
ikke det, der var meningen.

175

Han så forfærdelig ud. Han var i kyse og sparkedragt, og
halvdelen af ansigtet havde de malet *rødt*, som på et
prostitueret spædbarn. Han stoppede tilfældige på gaden og
råbte: „Tre kys: En krone“, og „To kondomer for et knald“,
180 men der var et eller andet galt, for han var mærkelig
modvillig, og de fremmede morede sig ikke. De trak sig blot
væk, som om de snarere blev skræmte end opmuntrede over
optrinnet.

185 De slog sig ned på Cafe Europa, i den diametralt modsatte
ende af pladsen, ca. 100 meter væk, og de dannede en
enklave midtfor, idet de anbragte tre borde ved siden af
hinanden. Og de gav Simon den obligatoriske badetur i
Storkespringvandet, hvorefter de af de medbragte trædele
190 samlede en kravlegård, og kommanderede ham ned i den.

Herefter blev der bestilt mexicanske øl og tequilaer og
whisky til dem alle sammen, lige på nær Simon, som havde
sin egen sutteflaske med mælk og vodka. Og hver gang han
prøvede at sige noget råbte de:

195 – Sengetid! –

Og de fandt massageannoncer i formiddagsavisen og tre
pornoblade fra klubben på Istedgade, og snart diskuterede
de højlydt, hvor de kunne skaffe sådan et „pattebarn“ ind, så
han ikke fremstod som et rent kvaj og en jomfru på den
200 store dag i morgen.

Og jeg bestilte mere laks, og en flaske til, mens jeg
observerede optrinnet og i mit stille sind frydede mig over,

at alt hvad de gjorde afgjort modsvarede mine
205 forventninger.

For snart blev der sagt noget, Simon ikke kunne opfatte som
andet end krænkende. En lille bemærkning, spøgefuldt
ment, om Evas fysik. Sådan set harmløst nok, og meget,
210 meget uskyldigt i forhold til alt det de ellers kunne finde på
at sige til hinanden. Men det blev gentaget, og Allan råbte:

– Din kone har ikke patter ... hun har et *yver* ... –

og Ib råbte:

– Muuh, – og Simon syntes jo ikke, han kunne sidde
215 sådan noget overhørigt. Så han trådte ud af kravlegården og
ikklædt sparkedragt, mælkeskæg og kyse råbte han:

– Sig det en gang til, din bøsse, – og så rejste de sig op og
gik over, og puffede til Simon, og repeterede deres „muuh“,
og gav sig til at smække lussinger.

220

Det var mit indtryk, at de havde været oppe at slås alle
sammen, på kryds og tværs, for sjov og på skrømt, og at de
havde oplevet lidt af hvert gennem tiderne, men altid havde

givet hinanden hånden bagefter og været lige gode venner
225 for dét. Og at det her langt fra var det vildeste, de havde
været ude for.

Men noget var galt. Det var som om man selv på afstand
kunne mærke en falsk tone. Og en af lussingerne var
230 desværre en hel del hårdere, end han nogensinde havde
været ude for. Så Simon slog igen, og den sad, så Allan
vaklede. Og instinktivt hakkede Ib, for han var den der blev
mest aggressiv, når han var fuld, og han ramte meget rent,
og Simon blev bange og sparkede ud som han engang havde
235 lært, og kom til at bruge mere styrke end hvad godt var, og
det, der blot havde været kammeratligt drilleri endte med
nærkamp.

Det gik galt. Men desværre kunne jeg ikke rigtigt se
240 *hvordan*. Herovre fra så man kun nogle sammenfiltrede
mennesker, og det mest usædvanlige var sådan set al
larmen. Men så eskalerede det, og jeg observerede en serie
hurtige bevægelser, møbler, der fløj ud på pladsen, og to,

der gik ned. Og et skud og en vældig damp, der stod op i en
245 sky ved
fortovscafeen, og folk der flygtede med tårer i øjnene.

Da skyen forsvandt og udsynet blev klart igen, så jeg en ung
mand tage tre skridt baglæns, vaklende og iklædt en
250 sparkedragt, som blev mere og mere rød. Og tumulten hørte
op, og jeg kunne se, at alle i nærheden var *bange*.

For skikkelsen faldt sammen på fliserne, og den rystede
mærkeligt og unaturligt, og der dannedes en blodrød sø,
255 hvor han lå, for gasprojektilet var gået direkte igennem hans
højre øje.

Der blev ganske stille, og de rørte sig ikke ud af pletten.
Dette gjaldt også fodgængere på de to gågader. De stoppede
260 op og frøs fast og stirrede på den livløse skikkelse ud for den
stilfulde café. Og i ti sekunder stirrede de unge mennesker
fåret på hinanden. Så gik de i panik.

Og mens alle begyndte at løbe forvirret rundt mellem
265 hinanden og råbe og skrig og ringe 112 på deres
mobiltelefoner – der tænkte jeg.

*Ak, hvor er mennesket dog skrøbeligt, når det stilles over
for universets fundamentale magter ...*
270
Og den tanke affødte associationen:

Den stærkeste magt af disse må være den, der binder
atomerne sammen i stabile strukturer – det, man i
275 forgangne tider kaldte GUD

*– men næst efter er den stærkeste magt den, atombomben
frigør, når den spalter atomet og udløser en kolossal
sprængning, som netop tilintetgør de før så stabile
280 strukturer*

Dette må være de to største magter, vi har:

*Men den tredjestørste magt må være den, som
285 manifesterer sig som kærlighed imellem mennesker –
konkluderede jeg, og derefter knappede jeg jakken, bandt
mit nye slips og smilede pænt til den lamslåede tjener –
hvorpå jeg forlod fortovscaféen.
fra "Radiator", Gyldendal*